

Jacob Fabricius

Rector Academiae Rostochiensis, Jacobus Fabricius, Med. D. & professor ordinarius, ac Collegii Medici Decanus, Omnibus & Singulis Academiae Civibus, Adscensionis Dominicae Solemnia, pie atque sobrie peragenda, diligenter & serio committit & commendat

Rostochi[i]: Pedanus, 1632

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn734605919>

Druck Freier Zugang

R. U. Progr. 1632

1) Thomas Lindemann

2) Jacob Fulvicus

3.

"

"

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,
JACOBUS
FABRICIUS, Med. D.
& professor ordinarius, ac Collegij
Medici **DECANUS,**

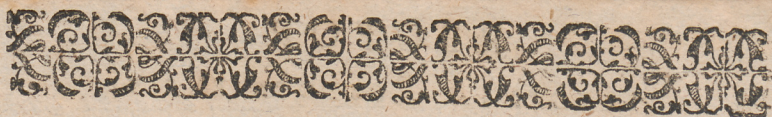
Omnibus & Singulis

ACADEMIÆ CIVIBUS,
Adscensionis DOMINICÆ
Solemnia,

piè atque sobriè peragenda,
diligenter & seriò
committit & commendat.

ROSTOCHI
Typis JOACHIMI PEDANI Acad. Typ.
ANNO M. DC. XXXII.

RECTOR
Academiae Rostochiensis,
JACOBUS FABRICIUS
Medicinae D. & Professor
ordinarius.

Um Carolus Magnus in fe-
sto Natalitiorum Christi, ordien-
tium annum 804. ad fastigium
Romani imperij sublimatus, à
Leone Pontifice max. hujus no-
minis tertio, Romæ in Basilicâ
D. Petri, publicè coronaretur, u-
nanimi totius Populi suffragio,
& innumerorum hominum altissimâ voce illi acclamati
fuisse, istius seculi memorant Historici: *Carolo Augusto,*
à Deo coronato, Magno & Pacifico, Imperatori Romanorum,
vita & victoria. Quantò verò majori hodiè lætitiâ, quan-
tò clariore applausu, ex intimis nostrorum cordium pe-
netralibus, nos assurgemus Domino Dominantium, Re-
gi Regum, & Imperatori coeli & terræ, magno Deo &
Salvatori nostro, ingeminantes: *Christo Augusto, à Deo*
gloriâ & honore coronato, vita & victoria, benedictio & pote-
stas infinitis seculis. Cantate Domino canticum no-
vum, quia mirabilia fecit: Jubilate Deo in voce exulta-
tionis. *Ascendit Deus in jubilo, & Dominus in voce*
tubæ;

tubæ: psallite Deo nostro, psallite Regi nostro, psallite:
Quib⁹ Prophetico Spiritu plenis verbis meritò auspica-
mur hunc diem, quo in cœlos adscendit Deus noster
Christus, Deus homo, Rex & triumphator noster; ac
postquã à passione & resurrectione suã, se ipsum multis
argumentis, per dies quadraginta, vivum ostenderit,
demum visibili suæ in terris conversationi felicem clau-
sulam imposuit. Adscendit autem non currû sublatus,
non alienis viribus nixus, sed suã ipsius potestate leni-
ter subductus, spectante circumfusã hominum frequen-
tiã, adstantibus discipulis, qui sublatis manibus, ocu-
lisq; eò illum sunt profecuti, donec nube inductus con-
tectusq; levissimã, immensum hoc, quod cœlo terrãq;
intercipitur, spacium prætervectus, ad dexteram Dei Pa-
tris omnipotentis confedit, ac æqualem honorem, glo-
riam & potentiam cum illo adeptus est.

Quid verò hic potissimum admirabimur, sum-
mamne Christi gloriam acerbissimo funere & maximis
laboribus partam, an infinitam totius Universitatis læ-
titiam, vel omnium nostrum communem felicitatem?
Dubius equidem hæreo, nec promptum est mihi, quid è
tantã rerû copiã seligam & commendem. Quis enim un-
quam in animum inducere potuisset suum, tot & tanta,
populi adversus Christû facta & dicta, scœdissima, impu-
rissima, indignissima, in sempiternas laudes; quis acerbis-
simum luctum in solidissimû gaudium; quis tot gemitus
& suspiria in optatissimam lætitiã conversum iri? quis
extremæ ignominie summam gloriam, contumeliosis-
simæ cruci nobilissimum triumphum, diem jucundissi-
mum funestissimæ nocti successurum putasset? Et tamen
illud credere licuisse hodierni diei declarat festivitas, &

omnibꝫ, quotquot unquā contigerunt, meritissimē præ-
ferenda victoria, quā innocentissimus & mitissimus Do-
minus noster Jesus Christus, non hostium internecone,
sed suā ipsius morte, non immerentium cæde, sed sui
corporis effuso sanguine, nō præsidio militum stipatus,
sed destitutus ab omnibus, non hostium expugnatione,
sed sui ipsius profus voluntariā deditione, de scelerum
omnium portentis, de gehennā & inferorū portis, Mor-
te, ipsoqꝫ Diabolo reportavit. Vicit nimirum victus,
vivit exstinctus, stat in terram prostratus, calliditatem
innocentiā, sacrilegium pietate, hostium potentiam,
turpissimā cruce contrivit: Proindē nova victoria no-
vam triumphi formam, nova triumphi forma, nova,
quibus expēdretur, ornamenta requirebat. Non autem
auratis quadrigis, fellā curulī, aut quatuor albis equis
invehitur, sed istorum omniam loco, luculenta dunta-
xat ei ex cælo mittitur nubes, alatique mittuntur ven-
ti, quibus super omnes cælos, ipsis excelsior factus, ve-
lut in summū Capitolium elevatur & ascendit. Jure igitur
optimo non tantum Angeli & cœlestes Spiritus, qui
eum in gravissimo imminentis mortis mœrore atqꝫ tri-
stitiā consolabantur, nunc gaudent & exsultant, dum il-
lum, insigni honore circumfusum, cū Patre perpetuò re-
gnare, ac omnibus dominari creaturis, recto hilariqꝫ
vultu intuentur; verum in primis nos homines, quorum
hæc lætitia peculiaris est & propria lætabimur & ovabi-
mus. Nostri enim causā se det Christus ad dexteram
Dei, ut causam nostram adversus Diabolum, Draconem
magnum, serpentem antiquum, infernalem istum Fisco-
lem, ante Dei tribunal nos subindē diu noctuqꝫ accusan-
tem, agat, assērat & defendat, proqꝫ nobis sine intermissi-
one

sicne interpellat, ut misericordiam & gratiam, ipsius benignitate & merito, cōsecuti, cū illo, illud æternitatis regnum, victores hodie ac triumphantes ingrediamur. Jubilem⁹ itaq; cum psalmistâ, cantem⁹ & exsultemus: psallamus Domino in cytharâ, in tubis ductilibus & voce, Cornex, jubilemus in conspectu Regis nostri, moveatur mare & plenitudo ejus, orbis terrarum, & qui habitant in eo.

Quemadmodum verò olim Imperatores, in publicâ suorum congratulatione, Populo stipē atq; epulum dabant, missilia spargebant, munera passim, ac vulgo impertiebantur: non aliter hodiernâ luce, novus hic noster Imperator, è coelo, tantâ cum ubertate & largitate dona profundit, ut citius accipientium lassandæ manus, quàm dantis defatiganda sit liberalitas: fluunt profectò ex alto egregia beneficia, fluunt & effunduntur hodie, in nos ubertim varia charismata, ac dona ineffabilia, tam regenerationis, quàm renovationis & sanctificationis, divinâ benignitate dignissima; quæ, qualia sint & quanta, nō norunt, nisi illi, qui hoc inæstimabili Spiritus Sancti ministerio destituti, præ fame & siti genuinæ Religionis, à mari vagantur ad mare, quærentes, uti Amos ait, verbum Domini & non invenientes. Inprimis autē & longè maximum beneficium esse autumo, quod Christus noster nobis, suâ in cœlum migratione, spē immortalitatis fecerit: Ejus siquidem ascensio, dicente Leone, nostra est provectio, ac quò præcessit gloria capitis, eò vocatur & spes corporis: Nos itaq; ad se omnes in æternæ quietis conclavia trahet, quò ipsemet exantlatis omnibus concessit laboribus: id quod pollicitus est apud Joannē inquires, cū exaltatus fuero, omnes trahā

ad me. Et quidni attraheret omnes, cum omniū nostrum caput sit, nos verò membra corporis illius; ubi itaq; caput, ibi & corpus erit. Si caput in cœlum adscendit, membra in infimis haut relinquentur.

Quid porrò cœli nomine intelligendum sit, & an certum finitumq; locum determinet, operosâ disquisitione opus nō habet, sed quæ ἀνδραγαθῶς dicta, rectissime ἡροπεπῶς explicatur, estq; tutius in simplicitate adquiescere, quàm curiosis quæstionib⁹ propterea incumbere: Augustini monitum potius sequamur, qui animi sui sententiã super hâc controversiã, lib. de fide & symb. explicatã reliquit: Credimus Christū in cœlum adscendisse, quem beatitudinis locum etiã nobis promisit, sed ubi ac quomodo in cœlo sit corpus dominicum, curiosissimum & supervacaneum est quærere, tantummodò in cœlo esse credendum est. Neque enim est fragilitatis nostræ cœlorū secreta discutere, sed est nostræ fidei de Dominici corporis dignitate & sublimia & honesta quæque cogitare.

Cæterum neutiquam sicco pede transeundū, quod Christus ex eodē monte, in quo quadraginta antè diebus gravissimum sustinuerat agonem, in cœlos adscenderit, non aliã de causã, quàm ut subactos hostes suos ostenderet: Mons autem præcelsus, cui ab oleis & palmis ibi copiosissimè crescentibus, semperq; virentibus, nomen Oliveti inditū, (quarum alteræ apud præcelsos victoriæ, alteræ pacis ac tranquillitatis erant symbola.) adumbravit, jã nunc illã imminere victoriã, quã universum hominū gen⁹ ex hostium potestate, & tenebricosissimis ergastulis atq; vinculis liberandū, ac difficili masculè cōfecto prælio, pax & gratia nobis restituenda esset.

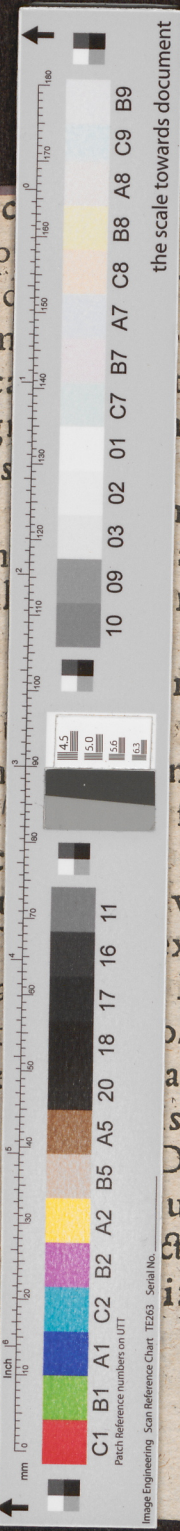
Ejus

Ejusdem ubertas atq; fertilitas Paradisi hortum, cujus fores primorū parentū vicio nobis occlusæ erant, Christi sanguine iterum reſeratū innuebat: Deniq; illa vine- torum, ſylvarumq; viriditas lætitiā perennantē præ ſe ferebat, quā in tantā triumphantis Chriſti pompā, res creatæ univerſæ, & præfertim homines mortales, quo- rum cauſā illa parta erat victoria, geſſiebant. Appella- batur idem etiam Mons lucis, partim ob abundantiam olei, lucis pabuli, ibidem copioſe collecti, partim ob ſitum, è regione templi verſus orientem, altiorem, unde & manè radijs ſolaribus, veſperi templi lucernis illumi- nabatur, & continuā velut luce coruſcabat: Ex hoc lucis montē, ingruente jam tempore, quo in eā tranquillita- tis ſedem, è quā ad noſtræ ſalutis procuratiōnē in terrā fuerat effuſus, regredi neceſſe erat, elevatus eſt Chriſtus, ut ſeſe lucem veram doceret, ſuoque hinc abitu regnū nobis inaccessæ lucis aperiret. Locus verò Adſcentio- nis in prædicto monte geminis, admodumq; inſignibus miraculis, in perpetuam rei memoriā, apprimè nobi- litatus ſcribitur: Primò quidem, calcati à Deo pulveris perenni documento, in veſtigijs pedum, ſupremo mon- tis petroſo vertici, uſq; adeò firmiter, referente Sulpitio Severo hiſtor. ſacr. lib. 2. imprefſis, ut ea in iſtā nobili Hieroſolymæ obſidione, quum Titus mœnibus exer- citū & machinas admoveret, nec equorum ungulis, nec peditum attritu, nec tumultuario fabrorum opere, tur- res ibi vallumq; figentium, aliquā ex parte potuerint obliterari; quæ & ſuo tempore oſtenſa fuiſſe com- memorat Hieronymus, ac etiamnum hodiè cerni ſcribit Adrichomius in theatro terræ ſanctæ; Deinde magni- ficentiſimè iſto loco olim ab Helenā, Imperatoris
Con-

Constantini Matre, rotundo schemate, ædificato templo, in cuius medio, ultima pedū Domini, humo impressa, inclusa fuerunt vestigia, quæ ur̄i, Paullino Nolano Episcopo referēte, nullo marmore regi valuerunt, semper excussis, solo respuente, quæ manus adorandi studio tentavit apponere; ita & in superiori ejus cacumine patens mansit foramen, quod Hieronymo attestante, lib. de loc. sanct. & homil. 9. in Levit. propter Dominici corporis meatum, nullo modo contegi aut concamerari potuit, transitu ejus à terrâ ad cælum usque aperto manente. Quid verò est, cur tantâ cum constantiâ, & quasi mordicus retineri vestigia illa iusserit Deus, cur noluerit hoc templum in summo fastigiatum, sed omninò patens atq; apertum, nisi quia volebat à mortalibus intelligi, adscensus sui memoriam sanctè inviolatèq; à nobis conservari oportere, & illum cœli tractum, quò permeavit ad gloriam suam, perviū ac liberum esse nostræ cupiditati? Quin & ideò Deus opt. maximus, quum alias animantes in ventrem fecisset pronas, atq; ad partum abjecisset, hominem erectum & celsum creavit, ut ad cœli, hoc est sui domicilij conspectum incitaretur, non ut humili atq; ignobili jaceret loco, sed ut novis subindè incrementis erigeretur ad summum, usq; adeò, ut honoris & dignitatis nostræ cursus nō debuerit nisi in eâ sede terminari, in quâ ipse indè ab æternitate cū sempiterno filio vivit & regnat: In ijs cœli spacijs, in illo beatitudinis portu, in isto altissimi honoris apice, in illo deniq; supremo immortalitatis, & inexplicabili divinæ Majestatis domicilio, quò salutis nostræ fundator hodiè humani generis inexit mortalitatē, spes omnis, omne studium, nostrèq; collocandus est animus, ut demum adscensionis hujus, atque victoriæ nobis partæ fructu, in omnem seculorum omnium perennitatem, cumulatissimè potiāmur: idq; ut indubiè nobis eveniat, idem ille Christus, Dominus noster, in cœlos elevatus, corda nostra virtute suâ elevant, ut tanta mysteria, hodiè pro cōcione explicanda, devotis auribus audiamus, & totius vitæ protelo, nostro usui pijsimè applicemus. P. P. Rostochij sub Sigillo Magistratus Academicæ, ipso Adscensionis Dominicæ festo, anni Juliani, M. DC. XXXII.

Bonem ἄσπον θύλακον vocitant, Sic
 tentosæ bibacitatis homo à Vop
 Lagena pendens dicitur. Et auc
 se calicum hyruides egregium
 mium: Quæ gloria est, inquit, ca
 cum omnes viceris virtute magi
 tam vini capax fuerit, vinceris
 thagoram. scimus μεταμύχων
 tuisse ita ut crediderit homin
 bruta & vicissim brutorum in
 migrare pro ut affinitatem &
 jecti idoneitatem invenirent.
 Pythagoras revivisceret null
 porci animam in bacchantes n
 grasse diceret: Nec vero aliud
 losa involutra de Circæis pod
 narum cantu volunt aut innu
 ptatum millecebris incautos fal
 minibus in spurcas bestias tra
 nam naturalium rerum scripto
 hominem lacerare affectante
 vocem mittere; ut sævitiam h
 gine abdat. Haud secus infer
 vitiorum dulcedine hominib
 nec rictu suo immenso latissim
 devoret. Objicit sæpius mill

por-
 cum
 o de
 nco-
 cum
 memo
 Py-
 sta-
 as in
 rans-
 sub-
 nunc
 quin
 nsmi-
 fabu.
 Syre-
 volu-
 x ho-
 Hyæ-
 orant,
 anam,
 s ima-
 Draco,
 ur, do-
 fto eos
 incau-
 stis;